

Til § 3.

Denne Bestemmelse, der svarer til Lov 29de December 1857 § 7, har formentlig sin rette Plads her, da den hjemler en Forfatterret udenfor de i §§ 1 og 2 nævnte Tilfælde. En tilsvarende Plads har Bestemmelsen ogsaa næsten i alle fremmede Love.¹⁾ Da ingen særlig Udtalelse om Rettens Værdighed er optaget, komme Reglerne i §§ 21 og 22 ligefrem til Anvendelse. Dette er en Simplifikation i Systemet uden praktisk Betænkelse. Derfor blive ogsaa Ordene i Lov 1857 § 7, „hvad enten det er et videnskabeligt Institut o. s. v.“, overflødige og kunne udelades. Det følger af sig selv, at Værker, udgivne af et Selskab o. s. v., følge Reglerne om anonyme Værker. At Udgiverens Ret kun er en Ret til Offentliggørelse af det samlede Værk, er ogsaa tidligere antaget. At Advise særlig nævnes, tilfigter kun at affære en — næppe begrundet — Tvivl.

I andet Stykke er udeladt Bestemmelsen om, at Forfatteren af det enkelte Bidrag ikke paa anden Maade kan udgive dette før et Aar efter den første Udgivelse. Ligesom Opdragelsen af denne Regel er stødt paa bestemt Modstand fra norske Forfatters Side, saaledes synes det overhovedet ubetænkeligt at overlade til Udgiverne selv i denne Henseende at varetage deres Løb.

Til §§ 4 og 5.

Paragrafferne gengive nøjagtigt Indholdet af det tidligere Forslags § 4, saaledes som dette var ændret af Folketingsudvalget. Ombytningen af de enkelte Bestemmelser i § 4 tilfigter blot at tilvejebringe en mere logisk Rækkefølge.

§ 5 stemmer med den tidligere § 4, 3dje Stykke. Afvigelsen fra Udvalgets Forslag tilfigter at fastslaa, dels at enhver Oversættelse, ogsaa den ikke offentliggjorte, nyder Beskyttelse, dels at den, der i Strid med Reglerne i § 4 har foretaget en Oversættelse, vel er uberettiget til selv at udnytte denne, men omvendt ogsaa maa kunne hindre, at Forfatteren eller andre egenmægtig udnytte den til egen Fordel.

Til § 6.

Denne Bestemmelse i Forbindelse med § 7 opstiller en Ordning af det ved egentligt Medforfatterstab stiftede Retsforhold samt andre Tilfælde, hvor Forfatterretten

tilkommer flere i Forening. Den gældende Ret indeholder ikke tilsvarende Bestemmelser, hvortil der er Trang, da en simpel Anvendelse af de almindelige Regler om Samejse næppe er ubetinget heldig og vil efterlade adskillig Tvivl. I den svenske Lov (1877) § 20 findes en Bestemmelse vedrørende dette Forhold, men den der udtalte Regel er baade for absolut, for saa vidt den kræver alle berettigedes Samtykke til enhver Offentliggørelse, jfr. ogsaa portugisisk Civilkodex Art. 595 b, og for musikalsk-dramatisk Værkers Vedkommende for ubestemt til at muliggøre en sikker Anvendelse. Til den modsatte Yderlighed gaar Reglen i det italienske Decret af 19de September 1882 Art. 5, der ubetinget giver hver af de medberettigede Ret til at foranstalte Offentliggørelse paa egen Haand. Noget lignende gælder om den ungarske Lov § 1, 2det—4de Stykke, jfr. ogsaa den østerrigske Lov § 8, sidste Stykke. Heldigere er Bestemmelsen i den belgiske Lov Art. 6, der overlader Afgørelsen af ethvert Stridsspørgsmaal til Domstolens Kendelse. Men denne Bestemmelse savner de faste Regler, som det ved Siden heraf er muligt at give; den giver end ikke vejledende Forskrifter.

Ved Affattelsen af Reglen i Lovforslagets § 6 er der gjort en Sondring mellem de Tilfælde, hvor der maa tages Hensyn ikke blot til Forfatterrettens økonomiske Side, men ogsaa til Forfatterens personlige Ret (hans litterære Værdi o. s. v.) — 1ste og 2det Stykke — og de Tilfælde, hvor det økonomiske Synspunkt er væsentlig enebestemmende — 3dje Stykke. Der gaas herved ud fra, at Arvingerne efter Forfatterens Død ere de naturlige Varetagere af hans litterære Værdi m. m. — naar Forfatteren ikke har lagt denne Myndighed i andres Hænder, hvortil han maa være berettiget — medens det samme ikke gælder om andre Erhververe.

Andet Stykke gengiver Udvalgets Forslag i noget omstrevet Form. Ved den her benyttede Affattelse bliver en Henvisning til § 11, hvor en Bestemmelse, der blot regulerer den formelle Dispositionsbesøvelse, ikke hører hjemme, overflødig. Bestemmelsen adskiller sig kun fra de tidligere Forslag deri, at der er tillagt Forfatterens efterlevende Vgtesfælle Ret til uden Medarvingernes Samtykke at tage Bestemmelse om Værkets Offentliggørelse, for saa vidt Forfatteren ikke ved Testamente har bestemt andet.

Tredje og fjerde Stykke svare til det tidligere Forslags tredje Stykke, første og andet Punktum, hvilke blot ere ombyggede. Herved er formentlig mere fuldstændig op-

¹⁾ Norsk Lov § 4, jfr. § 8, svensk Lov 1877 § 5, finsk Lov § 4, tyssk Lov § 2, jfr. § 13, østerrigske Lov § 1 b, jfr. § 15, spanske Lov Art. 4, hollandske Lov af 28de Juni 1881 Art. 2 a og b.